

schen de suiker te leggen, kwam zij in een oogenblik dat de moeder juist uit de kamer was gegaan, bij den suikerpot, dacht dat het pruimen waren, nam haastig een slak tusschen de vingers en stak ze in haar mond. Gij kunt denken welk een benauwd gezicht zij zette, toen moeder terug kwam en zij hoorde wat zij gesnoept had! Zoo gaat het met snoepers.

Sommige schelpdieren scheiden ook voorwerpen af, die groote waarde bezitten, bij voorbeeld, de pareloesters; anderen leveren

verfstof, purper, dat in vroegere eeuwen veelvuldig gebruikt werd, voordat de Cochenille bekend was. In Bengalen en ook in Afrika dienen sommige schelpen (*Cypraea moneta* L) tot geld, en van enkele groote schelpen, die een geelbruinen baard hebben, b. v. *Pinna nobilis* weven de bewoners van zuidelijke landen kleedingstukken.

Zoo ziet gij dus hoe rijk de natuur, en hoe groot God is, die al deze dieren om der menschen wil heeft voortgebracht.

TWEE MERKWAARDIGE KEVERS.

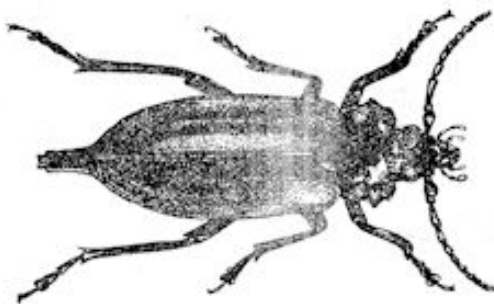
In ons land vindt men zeer schoone en niet minder merkwaardige kevers. Ik zeg: men vindt ze, maar men moet er naar zoeken. Er zijn kevers in overvloed, en als 't voorjaar wordt, ziet gij ze, zonder ze te zoeken, bij duizenden langs den grond, voor u heen en op de ontluikende planten en bloemen zweven of zitten. Denk slechts aan de kleine mestkevers, die zoodra de lentezon doorbreekt, allerwegen rondvliegen, om in de mest te krioelen en den arbeid voor den landman te vergemakkelijken. Ook komen in 't voorjaar de meikevers te voorschijn. Dat weten de jongens wel, die op de vangst uitgaan.

Hoewel nu deze kevers door het verrichten van hun taak reeds merkwaardig zijn, zoo vindt men echter in den zomer de fraaisten en merkwaardigsten. Ik zou eene heele

mij tot een kever, die tot de tamelijk talrijke familie der boktorren of *Longicornia* behoort. Deze kever, op plaat 1 afgebeeld, wordt door de natuurkundigen *Prionus coriarius* L. genoemd. *Prionus* wordt afgeleid van een Grieksch woord, dat zaag beteekent, en *coriarius* is de latijnsche benaming voor dieren en planten, wier uitwendige deelen hard of lederachtig zijn.

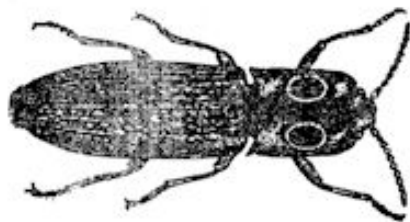
De *Prionus coriarius* leeft als larve in boomen. De moederkever legt met haar legboor, die gij op de plaat aan haar achterlijf ziet, eieren in een gat of holte van een boom, en de larven, die uit deze eieren voortkomen, dringen diep binnen het hout door, zagen zich gangen en leven van dit zaagsel. Wanneer zij volwassen zijn, verpoppen zij zich, blijven in dezen toestand geruimen tijd en komen tegen Augustus te voorschijn als kevers. De kevers zijn pikzwart, naar het bruin overhellend; hun onderlijf is roodachtig. Bij dag ziet men ze zelden, tenzij men er een oog voor heeft; alsdan vindt men ze stil zitten op de stammen of takken der boomen. Maar zoodra het avond wordt, vliegen zij rond en zoeken zulke boomen op, uit wier schors sap of harst vloeit, dat zij gaarne lusten. Niet lang echter duurt hun leven als kever. Zij paren zich spoedig, waarna het mannetje sterft, en het wijfje, nadat zij hare eieren gelegd heeft, volgt zijn voorbeeld.

Gelukkig zijn deze boktorren niet talrijk,

aflevering van De Vriend des Huizes noodig hebben, zoo ik slechts deze laatsten wilde beschrijven, maar voor 't oogenblik bepaal ik

anders zou het er met onze houtteelt slecht uitzien, want gij begrijpt wel, dat het boren en graven van gangen binnen de boomen niet voordeelig is voor onze bosschen. Er komt nog een geluk bij. Vooreerst tasten zij meestal slechts ziekelijke boomen aan, en ten anderen hebben zij ook hunne vijanden in de spechten, die larven en kevers met hunne spitse snavels uit de gaten weten te pikken. Ook zijn er vliegen en sluipwespen, die de larven doodden.

Op plaat 2 ziet gij een kever, die tot eene andere afdeeling behoort, en wel tot de zogenaaemde springtorren. Wij hebben er in ons land ook representanten van, die reeds vroeg in den zomer te voorschijn komen. Legt men zulk een kever op zijn rug, dan houdt hij zich een paar minuten stil, waarna hij moeite doet, zich om te draaijen, 't geen hem slechts zelden gelukt. Wanneer dus zulk een diertje op den grond gevallen en op zijn rug terecht gekomen was, zou het, hulpeloos als het is, moeten sterven of door een vogel opgepikt worden. Maar zijn Schepper heeft hem toch een middel gegeven, waardoor hij uit dezen neteligen toestand kan verlost worden. Hij heeft namelijk aan 't onderlijf een soort van stekel of doren, die in een gaatje sluit. Door zich nu sterk achterover te buigen schiet die stekel in het gaatje en door dien schok wordt het dier opgeheven, springt in de hoogte en komt dan op zijne pooten terecht.

Om die reden worden deze kevers *springtorren* genoemd.

Nu zijn er vele soorten van springtorren, en vooral in Zuid-Amerika treft men er aan, die vooral merkwaardig zijn door de fraaie teekening op hals en bovenzvleugels, en door hun lichtgevend vermogen. Wij hebben in ons land ook kevers, die een lichtgevend vermogen bezitten. Denk slechts aan de zogenaaemde *lichtwormen*, die men op warme zomeravonden of nachten tusschen het gras en kreupelhout kan zien lichten. 't Zijn evenwel geen wormen, maar kevers, van welke dieren ik u later wel iets zal vertellen.

Een van de fraaiste lichtgevende kevers is de Braziliaansche *Pyrophorus phosphoreus* L., vooral kenbaar aan twee geelachtige gekleurde vlekken op het grijze borststuk. (Zie plaat 2). *Pyrophorus* wil zeggen vuurdrager, en wat *phosphoreus* beteekent, weet ge wel van sommige lucifers. Deze kevers bezitten in hunne geledingen blaasjes, gevuld met eene lichtgevende zelfstandigheid, en wanneer zij des avonds rondvliegen is het alsof er vonkjes door het luchtruim zweven. De Indianen, die des nachts door een bosch hun weg moeten zoeken, binden dikwijls eenige van die kevers aan hun schoeisel vast, waardoor zij genoegzaam licht ontvangen, om hun weg te kunnen voortzetten. Ook voeden zij deze diertjes met suiker, en bevochtigen ze met lauwwater, om ze in 't leven te houden, ten einde ze altijd bij de hand te hebben. De dames in Zuid-Amerika verzamelen deze vuurdragers in fijne netjes, waarmede zij hun hoofd bedekken, en bij avond gezien, fonkelen die netjes als edelgesteenten.

Is het nu niet waar dat deze kevers merkwaardig zijn? En hoe groot is de Schepper, die hun zulke schitterende eigenschappen heeft verleend!

WAAR 'T GOED EN NIET GOED VOOR IS.

Ik weet niet of 't nog te zien is, maar ik herinner mij, zestig jaar geleden, een proef van klein schrift gezien te hebben in het Prins Maurits-huis (museum) in den Haag.

Ik stond voor een kastje met een glazen deksel, en mijn geleider wees met den top van zijn vinger naar een geopend doosje, dat in dat kastje lag. Ik zag toen iets dat op